A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2019. július 29.*

„Előzetes döntéshozatal – Tévesen Jamaicából származóként bejelentett textiltermékek behozatala – Behozatali vámok utólagos beszedése – Vámok elengedése iránti kérelem – 2913/92/EGK rendelet – Közösségi Vámkódex – A 220. cikk (2) bekezdésének b) pontja és a 239. cikk – Az Európai Bizottság elutasító határozata egy konkrét esetben – Érvényesség”

A C-589/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Katalónia legfelsőbb bírósága, Spanyolország) a Bírósághoz 2017. október 10-én érkezett, 2017. július 31-i határozatával terjesztett elő

a **Prenatal SA**

és

a **Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz (előadó) és C. Vajda bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. október 25-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Prenatal SA képviseletében P. Muñiz abogado,

– a spanyol kormány képviseletében S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében A. Caeiros és S. Pardo Quintillán, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. február 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: spanyol.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt a 2008. november 3-i COM(2008) 6317 végleges bizottsági határozat érvényességére vonatkozik, amely megállapította, hogy indokolt a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele és e vámok elengedése nem indokolt a konkrét esetben (REM 03/07. sz. ügy; a továbbiakban: REM 03/07 határozat), és másrészt a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2000. L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja és 239. cikke, valamint a 2003. július 25-i 1335/2003/EK bizottsági rendelettel (HL 2003. L 1873., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 463. o.) módosított, a 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 905. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet a Prenatal SA és a Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC; Katalónia regionális közigazgatási bírósága, Spanyolország) között, e vállalkozásnak a behozatali vámok visszafizetésére irányuló kérelme tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A Cotonoui Megállapodás

3 A Közösség nevében a 2002. december 19-i 2003/159/EK tanácsi határozattal (HL 2003. L 65., 27. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 46. kötet, 121. o.) jóváhagyott, egyrészről az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjának tagjai, másrészről az Európai Közösség és tagállamai közötti partnerségi megállapodást 2000. június 23-án írták alá Cotonouban (a továbbiakban: Cotonoui Megállapodás). Mivel a Cotonoui Megállapodás 2003. április 1-jén lépett hatályba, az AKCS–EK Miniszterek Tanácsának a 2000. augusztus 2-ától az AKCS–EK partnerségi megállapodás hatálybalépéséig érvényes átmeneti rendelkezésekről szóló, 2000. július 27-i 1/2000 határozata (HL 2000. L 195., 46. o.) alkalmazásában, amelyet fenntartott hatályában az AKCS–EK Miniszterek Tanácsának 2002. május 31-i 1/2002 határozata (HL 2002. L 150., 55. o.), ezen megállapodás 2000. augusztus 2-ától kezdődően előzetes alkalmazás tárgyát képezte.

4 A Cotonoui Megállapodás 3. cikke kimondja, hogy „[a] felek meghozzák a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket az e megállapodásból eredő kötelezettségeik teljesítésének biztosítására és az abban foglalt célkitűzések elérésének lehetővé tételére”.

5 E megállapodás IV. melléklete 36. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Minden egyes [afrikai, karibi és csendes-óceáni államban (AKCS-állam)] vagy minden egyes regionális tömörülésben, amely ezt kifejezetten kéri, a Bizottságot egy küldöttség képviseli a küldöttségvezető felügyelete alatt, az érintett AKCS-állam vagy -államok jóváhagyásával. Amennyiben a küldöttségvezetőt az AKCS-államok valamely csoportjához nevezik ki, megfelelő lépéseket kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy a küldöttségvezetőt egy helyettes rezidens képviselje minden olyan államban, ahol a küldöttségvezető nincs jelen. A küldöttségvezető képviseli a Bizottságot annak minden hatáskörében és tevékenységében.”

6 Az említett megállapodás V. mellékletének 1. cikke preferenciális tarifális elbánást ír elő az „AKCS-államokból származó” termékeknek az Európai Unióba történő behozatalára, abban az értelemben, hogy azokat vámtól és azzal azonos hatású díjaktól mentesen kell az Európai Unióba behozni.

7 Ezen V. melléklet 1. jegyzőkönyve (a továbbiakban: 1. jegyzőkönyv), amely az említett melléklet szerves részét képezi, a „származó termék” fogalmának meghatározásáról és a közigazgatási együttműködés módszereiről szól. Ez tartalmazza „Az EUR.1 szállítási bizonyítvány kiállítására vonatkozó eljárás” című 15. cikket, amely a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az EUR.1 szállítási bizonyítványt az exportáló ország vámhatóságai állítják ki az exportőr vagy – az exportőr felelősségére – meghatalmazott képviselője által írásban benyújtott kérelemre.

(2) Ebből a célból az exportőr vagy meghatalmazott képviselője kitölti mind az EUR.1 szállítási bizonyítványt, mind a kérelmet, amelyek mintái a IV. mellékletben jelennek meg. Az űrlapokat a Jegyzőkönyv rendelkezéseivel összhangban kell kitölteni. Kézírással történő kitöltés esetén tintát és nyomtatott betűket kell használni. A termék megnevezését az erre a célra fenntartott rovatban úgy kell megadni, hogy ne maradjon üres sor. Amennyiben a rovat nincs teljesen kitöltve, vízszintes vonalat kell húzni a megnevezés utolsó sora alatt, az üresen hagyott helyet pedig átlós vonallal kell áthúzni.

(3) Az EUR.1 szállítási bizonyítvány kiállítását kérő exportőrnek az EUR.1 szállítási bizonyítványt kiállító exportáló AKCS-állam vámhatóságainak kérésére bármikor be kell nyújtania minden olyan megfelelő okmányt, amely igazolja a szóban forgó termék származó helyzetét, valamint az e jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesítését.

(4) Az EUR.1 szállítási bizonyítványt az exportáló AKCS-állam vámhatóságai állítják ki, ha az érintett termékek az AKCS-államokból vagy a 6. cikkben említett egyéb országok valamelyikéből származó terméknek tekinthetők, és megfelelnek e jegyzőkönyv egyéb követelményeinek.

(5) A kiállító vámhatóság megteszi az ahhoz szükséges lépéseket, hogy ellenőrizze a termék származó helyzetét és a Jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesülését. E célból jogukban áll, hogy bekérjenek bármilyen bizonyítékot és megvizsgálják az exportőr könyvelését, vagy bármilyen egyéb szükségesnek tartott ellenőrzést elvégezzenek. […]”

8 E jegyzőkönyv „Kölcsönös segítségnyújtás” című 31. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„E jegyzőkönyv megfelelő alkalmazásának biztosítása céljából a Közösség, a [tengerentúli országok és területek (TOT)], és az AKCS-államok az illetékes vámigazgatási szerveken keresztül segítik egymást az EUR.1 szállítási bizonyítványok, számlanyilatkozatok vagy szállítói nyilatkozatok hitelességének és az ezen okmányokban megadott információk helyességének ellenőrzésében.

A megkeresett hatóságok átadják az azon feltételekkel kapcsolatos lényeges információkat, amelyek alapján a terméket előállították, feltüntetve különösen azon feltételeket, amelyek mellett betartották a származási szabályokat a különböző érintett AKCS-államokban, tagállamokban vagy TOT-ban.”

9 Az említett jegyzőkönyvnek „A származási igazolások ellenőrzése” című 32. cikke (1), (3) és (7) bekezdése előírja:

„(1) A származási igazolások utólagos ellenőrzését szúrópróbaszerűen vagy akkor kell elvégezni, ha az importáló ország vámhatóságainak alapos oka van kételkedni az ilyen okmányok valódiságában vagy az érintett termékek származó helyzetében, illetve e jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesítésében.

[…]

(3) Az ellenőrzést az exportáló ország vámhatóságai végzik el. E célból jogukban áll, hogy bekérjenek bármilyen bizonyítékot és megvizsgálják az exportőr könyvelését, vagy bármilyen egyéb szükségesnek tartott ellenőrzést elvégezzenek.

[…]

(7) Amennyiben úgy tűnik, hogy az ellenőrzési eljárás vagy bármely más rendelkezésre álló információ e jegyzőkönyv megsértését jelzi, az AKCS-állam saját kezdeményezésére vagy a Közösség kérésére kellő sürgősséggel megfelelő vizsgálatot folytat, vagy gondoskodik egy ilyen vizsgálat lefolytatásáról az ilyen jogsértés azonosítása és megakadályozása érdekében, és e célból az érintett AKCS-állam felkérheti a Közösséget, hogy vegyen részt az ilyen vizsgálatokban.”

10 A 1. jegyzőkönyv 37. cikke szerint:

„(1) Vám-együttműködési Bizottságot (a továbbiakban: bizottság) kell létrehozni, amely felelős az e jegyzőkönyv megfelelő és egységes alkalmazását célzó közigazgatási együttműködésért, valamint a vámkérdésekben rábízott más feladatok ellátásáért.

(2) A bizottság rendszeresen megvizsgálja, hogy a származási szabályok milyen hatással vannak az AKCS-államokra, különös tekintettel a legkevésbé fejlettekre, és megfelelő intézkedéseket javasol a Miniszterek Tanácsa számára.

(3) A bizottság a 6. cikkben megállapított feltételek mellett határoz a kumulációról.

(4) A bizottság a 38. cikkben megállapított feltételek mellett határoz az e jegyzőkönyvtől való eltérésről.

[…]

(6) A bizottság tagjai egyrészről a tagállamok szakértői és a Bizottság vámügyi kérdésekért felelős tisztviselői, másrészről az AKCS-államokat képviselő szakértők és az AKCS-államok regionális csoportosulásainak vámügyi kérdésekért felelős tisztviselői. A Bizottság szükség esetén megfelelő szakértőkhöz is fordulhat.”

A Vámkódex

11 A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A 217. cikk (1) bekezdésének második és harmadik albekezdésében említett esetek kivételével, nem történik utólagos könyvelésbe vétel, ha:

[…]

b) a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a váméru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy nem észlelhetett.

Ha az áru preferenciális státusza valamely harmadik ország hatóságait magában foglaló adminisztratív együttműködés rendszerének keretén belül kerül megállapításra, az igazolás ezen hatóságok általi kiadása – amennyiben az hibásnak bizonyul – olyan hibának számít, amely az első albekezdés értelmében nem volt észlelhető.

A hibás igazolás kiadása azonban nem számít hibának, ha az igazolás az exportőr által szolgáltatott adatok hibás feltüntetésén alapul [helyesen: ha az igazolás kiállítására az exportőr által megadott helytelen adatok alapján került sor], kivéve különösen, ha nyilvánvaló, hogy a kiadó hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

[…]”

12 E kódex 239. cikke értelmében:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat a 236., 237. és 238. cikkben említett helyzetektől eltérő más olyan helyzetekben is vissza lehet fizetni vagy el lehet engedni:

– amelyeket a bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni;

– amelyek olyan körülményekből adódnak, amelyeket nem az érintett személynek tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság [helyesen: súlyos gondatlanság] okozott. A bizottsági eljárásnak megfelelően kell meghatározni azokat a helyzeteket, amelyekben ez a rendelkezés alkalmazható, és azokat az eljárásokat, amelyeket ennek érdekében követni kell. A visszafizetés vagy elengedés különleges feltételekhez köthető.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a vámok visszafizetésére vagy elengedésére akkor kerülhet sor, ha az illetékes vámhivatalhoz a vámok összegének az adóssal való közlésétől számított tizenkét hónapon belül ilyen irányú kérelmet nyújtanak be.

[…]”

A végrehajtási rendelet

13 A végrehajtási rendelet vámtartozásra vonatkozó IV. része tartalmazza „A vámtartozás összegének beszedése” című, III. címet. Ez a cím tartalmazza e rendelet 868–876a. cikkét, amelyek a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti kérelmeket szabályozzák. Az említett rendelet 871. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A vámhatóság köteles az ügyet a 872–876. cikkben megállapított eljárás szerinti határozathozatal céljából az ügyet a Bizottság elé utalni, amennyiben úgy ítéli meg, hogy teljesültek a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjában rögzített feltételek, és:

– úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében hibát követett el,

– az ügy körülményei a tagállamok közigazgatási hatóságai közötti kölcsönös segítségnyújtásról, valamint a vám- és mezőgazdasági szabályozás helyes alkalmazásának biztosítása érdekében e hatóságok és a Bizottság együttműködéséről szóló, 1997. március 13-i 515/97/EK tanácsi rendelet [HL 1997. L 82., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 217. o.; helyesbítés: HL 2014. L 289., 23. o.] vagy bármely más közösségi jogszabály, vagy a Közösség által olyan országgal vagy olyan országok csoportjával kötött bármely megállapodás alapján végrehajtott közösségi vizsgálat eredményeivel függnek össze, ahol rendelkezést hoztak az ilyen irányú közösségi vizsgálatok végrehajtásáról [helyesen: amely ilyen közösségi vizsgálatok lefolytatásáról rendelkezik], vagy

[…]

(2) Az (1) bekezdésben említett ügyeket nem kell azonban a Bizottság elé utalni, ha:

[…]

– a Bizottság előtt egy hasonló jogi megítélésű és hasonló ténybeli alapokon nyugvó ügy elbírálása már folyamatban van.

(3) A Bizottság elé terjesztett ügyre vonatkozóan az eset teljes körű vizsgálatához szükséges valamennyi adatot a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani. […]

[…]

(6) Az alább felsorolt helyzetek bármelyike esetén a Bizottság visszaküldi az ügyiratot a vámhatóságnak, és a 872–909. cikkben említett eljárást meg nem indítottnak kell tekinteni:

[…]

– az (1) és a (2) bekezdés értelmében az ügyiratot nem kellene a Bizottság elé utalni,

[…]”

14 A végrehajtási rendelet 873. cikkének első bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az adott ügyet vizsgáló bizottság keretében egy valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoporttal történő konzultáció után a Bizottság határoz arról, hogy a vizsgált körülmények alapján a kérdéses vámokat le kell-e könyvelni.”

15 A végrehajtási rendelet IV. részének IV. címe alatt található, „A Vámkódex 239. cikkének alkalmazására vonatkozó különös rendelkezések” című 3. fejezet tartalmazza a 905. cikket, amely a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a Vámkódex 239. cikkének (2) bekezdése alapján visszafizetés vagy elengedés iránt benyújtott kérelmet olyan bizonyíték támasztja alá, amely olyan körülményekből eredő különleges helyzetet képezhet, amelynek során az érintett személynek sem megtévesztés, sem nyilvánvaló gondatlanság nem róható fel, a döntéshozó vámhatóság tagállama köteles az ügyet a 906–909. cikkben megállapított eljárás szerinti határozathozatal céljából a Bizottság elé utalni, amennyiben:

[…]

– az ügy körülményei az 515/97/EK rendelet vagy bármely más közösségi jogszabály, vagy a Közösség által olyan országgal vagy olyan országok csoportjával kötött bármely megállapodás alapján végrehajtott közösségi vizsgálat eredményeivel függnek össze, ahol rendelkezést hoztak az ilyen irányú közösségi vizsgálatok végrehajtásáról, vagy

[…]

(2) Az (1) bekezdésben említett ügyeket nem kell azonban a Bizottság elé utalni, ha:

[…]

– a Bizottság előtt egy hasonló jogi megítélésű és hasonló ténybeli alapokon nyugvó ügy elbírálása már folyamatban van.

(3) A Bizottság elé terjesztett ügyre vonatkozóan az eset teljes körű vizsgálatához szükséges valamennyi adatot a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani. […]

[…]

(6) Az alább felsorolt helyzetek bármelyike esetén a Bizottság visszaküldi az ügyiratot a vámhatóságnak, és a 906–909. cikkben említett eljárást meg nem indítottnak kell tekinteni:

[…]

– az (1) és a (2) bekezdés értelmében az ügyiratot nem kellene a Bizottság elé utalni,

[…]”

16 A végrehajtási rendelet 907. cikkének első albekezdése szerint:

„Az adott ügyet vizsgáló bizottság keretében egy valamennyi tagállam képviselőiből álló szakértői csoporttal történő konzultáció után a Bizottság határoz arról, hogy a vizsgált helyzet alapján indokolt-e a visszafizetés vagy elengedés.”

A REM 03/07 határozat

17 A REM 03/07 határozat a jamaicai vámhatóságok által kiállított EUR.1 szállítási bizonyítvánnyal (a továbbiakban: EUR.1 bizonyítvány) rendelkező, az Unióba 2002 és 2005 között behozott textiltermékekre vonatkozó behozatali vámok elengedése iránti kérelemre vonatkozik.

18 E határozatban a Bizottság emlékeztetett arra, hogy a szóban forgó termékek a tényállás idején abban az esetben voltak az Európai Unióba történő behozatal esetén mentesek a behozatali vám alól, ha jamaicai származást megállapító EUR.1. bizonyítvánnyal rendelkeztek. A származásuk meghatározásával kapcsolatos, 2005 márciusában lefolytatott vizsgálatot követően a Bizottság úgy találta, hogy e származás, és az ebből következő preferenciális tarifális elbánás megállapítására a jamaicai exportőrök által megadott helytelen adatok alapján került sor.

19 Az említett határozattal a Bizottság először is úgy ítélte meg, hogy az adott esetben a jamaicai vámhatóság nem követett el hibát a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében, és másodszor, hogy nem állt fenn a Vámkódex 239. cikke értelmében vett különleges helyzet. Ezért az említett rendelkezésekben megállapított egyéb feltételek vizsgálata nélkül úgy határozott, hogy az említett határozat tárgyát képező konkrét esetben a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele indokolt, és nem e vámok elengedése.

20 A REM 03/07 határozat az Európai Unió Törvényszéke előtt megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte, mely keresetet a behozatali vámoknak a határozat elfogadásához vezető konkrét esetben történő elengedését kérő vállalkozás terjesztette elő. 2013. december 9-i El Corte Inglés kontra Bizottság végzésében (T-38/09, nem tették közzé, EU:T:2013:675) a Törvényszék kimondta, hogy nem szükséges határozni e kereset tárgyában, mivel úgy ítélte meg, hogy az okafogyottá vált a behozatali vám beszedését elrendelő határozat megsemmisítését követően, és a REM 03/07 határozat nem gyakorolhat joghatást e vállalkozás jogi helyzetére.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

21 A Prenatal 2002 és 2004 között ruházati termékeket importált Spanyolországba a jamaicai hatóságok által kiállított EUR.1 bizonyítványokat mutatva be, amelyeken preferenciális származási helyként „Jamaica” szerepelt. E bizonyítványokra tekintettel a spanyol vámhatóságok a Cotonoui Megállapodás V. mellékletének 1. cikke alapján preferenciális tarifális elbánásban részesítették e behozatalokat.

22 2005 márciusában az Európai Csalásellenes Hivatal (OLAF) több tagállam képviselőjével közösen vizsgálatot folytatott ezen EUR.1 bizonyítványok hatálya alatt az Európai Unióba behozott ruházati termékek származásának ellenőrzése céljából. Az OLAF a vizsgálati jelentésében (a továbbiakban: az OLAF 2005. évi jelentése) megállapította, hogy a Prenatal által behozott ruházati termékeket Kínából vagy Hongkongból behozott összetevők felhasználásával gyártották, és emiatt az áruk nem tekinthetők Jamaicából származónak a Cotonoui Megállapodás szabályai értelmében.

23 E vizsgálat megállapításai alapján a jamaicai hatóságok az érintett időszakra vonatkozóan érvénytelenítették a szóban forgó EUR.1 származási bizonyítványokat. E bizonyítványok érvénytelenítését követően a spanyol hatóságok a Prenatal által e behozatalok tekintetében megfizetendő vámösszeget utólag könyvelésbe vették.

24 A Prenatal 2006. május 10-én kérelmet terjesztett a Dependencia Regional de Aduanas de la Delegación Especial de Cataluña (katalán regionális vámhivatal különleges meghatalmazottja) (a továbbiakban: regionális vámhivatal) elé e vámnak a Vámkódex 239. cikke alapján történő visszafizetése iránt.

25 A regionális vámhivatal, mivel úgy találta, hogy a Prenatal a kérelem alátámasztására felhozott érveivel az OLAF 2005. évi jelentésében szereplő megállapításokat vitatja, a végrehajtási rendelet 905. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bizottság elé utalta az említett kérelmet és a kapcsolódó ügyiratokat. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Prenatal ügy jogilag és ténybelileg hasonlít egy másik esethez, nevezetesen a REM 03/07 ügy tárgyát képezőhöz, és a végrehajtási rendelet 905. cikkének (6) bekezdése értelmében visszaküldte az ügyiratot a vámhatóságnak.

26 Miután a Bizottság elfogadta a REM 03/07 határozatot, a regionális vámhivatal elutasította a Prenatal visszafizetés iránti kérelmét, amint a TEARC is elutasította a Prenatal ezt követően benyújtott panaszát. Ennélfogva e vállalkozás a Tribunal Superior de Justicia de Cataluñához (Katalónia legfelsőbb bírósága, Spanyolország) fordult.

27 A kérdést előterjesztő bíróság előtti eljárásban a Prenatal kétségeit fejezte ki a REM 03/07 határozat érvényességét illetően, azon az alapon, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy azt állapította meg, hogy a jamaicai vámhatóságok a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében nem követtek el hibát, valamint hogy a Vámkódex 239. cikke értelmében nem állt fenn különleges helyzet. A TEARC vitatta ezt az érvelést.

28 E körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Katalónia legfelsőbb bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. Ellentétes-e az uniós joggal, és különösen a [Vámkódex] 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjával, valamint 239. cikkével [a REM 03/07 határozat], amely megállapította, hogy a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele elvégezhető, és e vámok elengedése nem igazolt egy konkrét esetben?

2. Ha egy elengedés iránti kérelem előterjesztése esetén a Bizottság értesítést küld azon határozatáról, amely szerint az ügy ténybeli és jogi elemei hasonlóak valamely olyan más, korábbi ügyhöz, amelyben már döntést hozott, illetve azon határozatáról, hogy előtte döntéshozatal céljából folyamatban van egy hasonló ügy, úgy kell-e tekinteni a Bizottság bármely szóban forgó

határozatát, mint egy jogi aktust, amely köti azon tagállam hatóságait, amelyben az elengedés iránti kérelmet előterjesztették, és ennek megfelelően az megtámadható az elengedés iránti kérelmet előterjesztő (a [Vámkódex] 239. cikke) vagy a könyvelésbe vétel mellőzését kérő (a [Vámkódex] 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja) személy által?

3. Abban az esetben, ha nem tekinthető úgy, hogy a Bizottság határozata kötelező jogi erővel bír, a nemzeti hatóságoknak van-e hatáskörük annak értékelésére, hogy az adott ügyben fennállnak-e összehasonlítható ténybeli és jogi elemek?

4. Igenlő válasz esetén, ha ez az elemzés megtörtént, és az a következtetés kerül levonásra, hogy nincsenek ilyen elemek, alkalmazható-e a [végrehajtási rendelet] 905. cikkének (1) bekezdése, és ennek következtében a Bizottságnak kötelező jogi erővel bíró határozatot kell-e hoznia, amely köti e nemzeti hatóságokat?”

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

29 A Bíróság Hivatalához 2019. február 15-én benyújtott beadványában a Prenatal azt kérte, hogy a Bíróság az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően rendelje el az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, azon az alapon, hogy a főtanácsnok indítványa nem vette figyelembe azokat a tényeket, amelyek az említett vállalkozás szerint meghatározóak a REM 03/07 határozat érvényességének értékelése szempontjából.

30 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 252. cikk második bekezdése értelmében a főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjesszen elő azokban az ügyekben, amelyek esetében az Európai Unió Bíróságának alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség. A Bíróságot nem köti sem ezen indítvány, sem pedig az annak alapjául szolgáló indokolás. Következésképpen az, ha az érdekelt fél nem ért egyet a főtanácsnok indítványával, bármilyen kérdéseket is vizsgáljon a főtanácsnok az indítványban, önmagában nem indokolhatja a szóbeli szakasz újbóli megnyitását (2019. március 21-i Verkehrsbetrieb Hüttebräucker és Rhenus Veniro ítélet, C-266/17 és C-267/17, EU:C:2019:241, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 A Bíróság ezzel szemben az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően a főtanácsnok meghallgatását követően bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek vagy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg.

32 A jelen esetben a Prenatal az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitására irányuló kérelmével lényegében arra szorítkozik, hogy nem ért egyet a főtanácsnok indítványával, és nem hivatkozik egyetlen olyan új érvre sem, amely alapján a jelen ügyet el kellene dönteni. Ekképpen a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően megállapítja, hogy minden szükséges adat a rendelkezésre áll az elé terjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálására, és az ügyet nem kell olyan érvre tekintettel vizsgálni, amely előtte nem került megvitatásra.

33 Következésképpen az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelmet el kell utasítani.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

34 Első kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében azt kéri, hogy a Bíróság a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja és a Vámkódex 239. cikke alapján vizsgálja meg a REM 03/07 határozat érvényességét.

35 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a REM 03/07 határozatában egy konkrét esetben elutasította a behozatali vám elengedésére irányuló kérelmet, a Vámkódex és a végrehajtási rendelet alapján, különösen egyrészt a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének a végrehajtási rendelet 871. és 873. cikkével összefüggésben értelmezett b) pontja, másrészt e kódexnek az említett rendelet 905. és 907. cikkével összefüggésben értelmezett 239. cikke alapján. Amennyiben az említett intézmény e rendelkezések alapján határoz egy ilyen kérelemről, az importáló tagállam vámhatóságai helyett meg kell vizsgálnia bizonyos áruk importjának körülményeit és a releváns vámszabályok alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Bizottság kontra Combaro ítélet, C-574/17 P, EU:C:2018:598, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának első albekezdése szerint nem veszik utólagosan könyvelésbe a behozatali vagy kiviteli vámot, ha „a jogszabály szerint járó vámösszeget a vámhatóság hibájából nem vették könyvelésbe, amit a jóhiszeműen eljáró, a vámáru-nyilatkozatra vonatkozó hatályos jogszabályokban megállapított rendelkezéseket teljesítő, megfizetésért felelős személy nem észlelhetett”. Az e rendelkezésben előírt feltételek kumulatívak (lásd ebben az értelemben: 2007. október 18-i Agrover ítélet, C-173/06, EU:C:2007:612, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. december 15-i Afasia Knits Deutschland ítélet, C-409/10, EU:C:2011:843, 47. pont).

37 A Vámkódex 239. cikke a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint általános méltányossági kikötésnek minősül, amely a behozatali vám elengedését vonja maga után, ha két feltétel teljesül, nevezetesen ha különleges helyzet áll fenn, és e személynek nem tulajdonítható megtévesztés vagy nyilvánvaló hanyagság (2018. július 25-i Bizottság kontra Combaro ítélet, C-574/17 P, EU:C:2018:598, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 A jelen ügyben a Bizottság egyfelől úgy találta, hogy a jamaicai vámhatóságok a szóban forgó EUR.1 bizonyítványok kiállításakor nem követtek el hibát a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében, és másfelől, hogy nem áll fenn az említett kódex 239. cikke szerinti különleges helyzet, ami igazolhatná a megfizetett behozatali vámok elengedését. Ezért az e rendelkezésekben megállapított egyéb feltételek vizsgálata nélkül úgy határozott, hogy a REM 03/07 határozat tárgyát képező esetben a behozatali vámok kért elengedése nem indokolt.

39 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a Prenatal azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor e határozatban megállapította, hogy a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében nem követtek el hibát, valamint hogy e kódex 239. cikke értelmében nem állt fenn különleges helyzet. Ezt követően a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy az említett határozat érvényes-e az e rendelkezések által előírt követelményeknek megfelelően.

A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti hiba fennállásáról

40 A Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának második albekezdése értelmében egy hibás EUR.1 bizonyítvány harmadik ország illetékes vámhatóságai általi kiállítása főszabály szerint „olyan hibának számít”, amely e rendelkezés első albekezdése értelmében a megfizetésért felelős személy által „nem volt észlelhető”. Az említett rendelkezés harmadik albekezdése kifejti ugyanakkor, hogy „a hibás

igazolás kiadása nem számít hibának, ha az igazolás kiállítására az exportőr által megadott helytelen adatok alapján került sor, kivéve különösen, ha nyilvánvaló, hogy a kiadó hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek”.

41 A REM 03/07 határozat alapjául szolgáló helyzetben az e rendelkezés értelmében vett hiba fennállását illetően nem vitatott, hogy a jamaicai vámhatóságok által kiállított, szóban forgó EUR.1 bizonyítványok hibásak voltak, mivel az érintett termékeket Jamaicán nem kizárólag Kínából származó fonálból állították elő, hanem Kínából származó ruhaneműkből, és ennélfogva nem feleltek meg az AKCS-államokból származó termékek részére nyújtott preferenciális tarifális elbánás feltételeinek a Cotonoui Megállapodás értelmében. Az sem vitatott, hogy e bizonyítványokat az érintett termékek exportőre és a jamaicai vámszabadterületeinek egyikében székhellyel rendelkező szállítói által megadott helytelen adatok alapján került sor.

42 Ilyen körülmények között meg kell vizsgálni, hogy a vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának harmadik albekezdésében előírtak szerint nyilvánvaló volt-e, hogy a jamaicai vámhatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az érintett áruk nem felelnek meg a Cotonoui Megállapodás szerinti preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

43 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében az e rendelkezés végén szereplő kivételre hivatkozó személyt terheli annak bizonyítása, hogy e rendelkezés alkalmazási feltételei teljesültek (lásd ebben az értelemben: 2006. március 9-i Beemsterboer Coldstore Services ítélet, C-293/04, EU:C:2006:162, 45. pont; valamint a 2010. július 1-jei DSV Road kontra Bizottság végzés, C-358/09 P, nem tették közzé, EU:C:2010:398, 58. pont). Így a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának harmadik albekezdése alapján hozott bizottsági határozat jogszerűségének vagy érvényességének vitatására jogosult személy feladata annak bizonyítása, hogy az EUR.1 bizonyítványt kiállító hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy a szóban forgó áruk nem felelnek meg a preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

44 E célból a Bizottság feladata, hogy az uniós jogalkotó által ráruházott hatáskörök gyakorlása során értékelje az érintett áruk kiviteli feltételeit és a vonatkozó vámszabályoknak a bizonyítványt kiállító hatóságok általi alkalmazását az elé terjesztett bizonyítékok alapján annak megállapítása céljából, hogy nyilvánvaló volt-e, hogy a szóban forgó hatóságok rendelkeztek ilyen ismeretekkel vagy kellett volna rendelkezniük azokkal. Ezen értékelés céljából a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd analógia útján a nemzeti vámhatóságok utólagos ellenőrzését illetően: 2017. október 26-i Aqua Pro ítélet, C-407/16, EU:C:2017:817, 61. és 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Ilyen körülmények között az uniós bíróság nem helyettesítheti saját értékelésével a Bizottság értékelését, hanem annak vizsgálatára kell szorítkoznia, hogy az adott intézmény túllépte-e mérlegelési jogkörét azáltal, hogy az elé terjesztett bizonyítékok alapján megállapította, hogy nem volt nyilvánvaló, hogy a bizonyítványt kiállító hatóságok tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áruk nem feleltek meg a preferenciális tarifális elbánásra jogosító feltételeknek.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy tekintettel a Bizottság széles mérlegelési jogkörére, az uniós bíróság nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd ebben az értelemben: 2017. március 15-i Stichting Woonlinie és társai kontra Bizottság ítélet, C-414/15 P, EU:C:2017:215, 53. pont, valamint a 2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 68. és 69. pont).

47 E megfontolások fényében kell vizsgálni, hogy a REM 03/07 határozatban a Bizottság nem alkalmazta-e tévesen a jogot, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a jamaicai vámhatóságok nem követtek el hibát a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának harmadik albekezdése értelmében.

48 Először is, a Prenatal azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot az említett határozatban, amennyiben úgy találta, hogy nem volt nyilvánvaló, hogy a jamaicai vámhatóságok tudatában voltak annak, hogy a szóban forgó áruk nem felelnek meg a Cotonoui Megállapodás szerinti preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

49 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a Prenatal annak bizonyítása céljából, hogy a jamaicai vámhatóságok ennek tudatában voltak, a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárás során benyújtott bizonyítékokra hivatkozik. Először is, a Jamaica Promotions Corporation (a jamaicai kormány ügynöksége, a továbbiakban: Jampro) egyik jelentéséből kitűnik, hogy ez utóbbi 1998 folyamán Jamaica egyik vámszabadterületén székhellyel rendelkező két termelő üzem ellenőrzését követően megállapította, hogy ezen üzemek gyártási kapacitása és az Unióba exportált kész áruk mennyisége között szembeszökő az eltérés. Másodszor, az OLAF 2004 szeptemberi levelében arról tájékoztatta a jamaicai vámhatóságokat, hogy felmerült a gyanúja annak, hogy az ezen vámszabadterületekről kivitelre kerülő textiltermékek nem feleltek meg a preferenciális származásra vonatkozó szabályoknak. Harmadszor, a behozatalról és kivitelről szóló hivatalos jamaicai statisztikák azt mutatták, hogy Jamaicában a fonalbehozatal nem elégséges az Unióba exportált késztermékek előállításához. Negyedszer, a jamaicai vámhatóságok ismételten rámutattak a Kínából importált termékek behozatali nyilatkozatokban szereplő leírása és a konténerek valódi tartalma között mutatkozó eltérésekre. Végül ötödször, e vámszabadterületek egyes tisztviselői utaltak arra, hogy a Kínából behozott termékek az Unióba történő kivitelüket megelőzően nem esnek át Jamaicában releváns feldolgozáson.

50 A Bizottság a REM 03/07 határozatban azt a következtetést vonta le ezen bizonyítékok összességének vizsgálatát követően, hogy azok alapján nem állapítható meg, hogy a jamaicai vámhatóságok tudatában voltak a szóban forgó szabálytalanságoknak.

51 A Jampro jelentést illetően a Bizottság úgy vélte, hogy ez az 1998-ban készített jelentés nem szolgáltatott semmilyen információt arról, hogy e hatóságok miről tudtak a 2002. január és 2005. március közötti időszakban a szóban forgó behozatalokkal kapcsolatban. Az érintett hatóságoknak címzett, 2004. szeptemberi levél csupán arról tájékoztatta e hatóságokat, hogy gyanú merült fel a szóban forgó EUR.1 bizonyítványok érvényességét illetően, amely gyanút egy későbbi vizsgálatnak még alá kell támasztania.

52 A behozatalról és kivitelről szóló hivatalos jamaicai statisztikákat illetően a Bizottság megállapította, hogy a Jamaica vámszabadterületein elhelyezett áruk nem képezik statisztikák tárgyát, így az említett hivatalos statisztikák nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Jamaicába irányuló kínai fonálbehozatal nem elegendő a késztermékek azon mennyiségének előállításához, amelyet azután e vámszabadterületekről az Unióba exportáltak. E következtetés levonása érdekében az OLAF a hivatalos kínai statisztikákat használta fel, amelyek azonban nem ismertek a jamaicai vámhatóságok előtt.

53 Az e hatóságok által feltárt szabálytalanságokat illetően, a Bizottság kiemelte, hogy bár a hatóságok bizonyos esetekben valóban azt állapították meg, hogy a behozatali nyilatkozatokban leírt áruk nem felelnek meg a konténerekbe helyezetteknek, ezek a szabálytalanságok nem érintették a szóban forgó importőrt a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető helyzetben, egyébiránt pedig az importőr hihető magyarázatokat adott levelében a szabálysértés körülményeit illetően.

54 Végezetül a jamaicai vámszabadterületek egyikén dolgozó tisztviselők nyilatkozatait illetően a Bizottság kiemelte, hogy e nyilatkozatok az említett vámszabadterületek be- és kilépésének ellenőrzéséért felelős két biztonsági őrtől származnak, akiknek a tanúvallomása a Bizottság szerint nem tette lehetővé következtetéseket levonását arra vonatkozóan, hogy a jamaicai vámhatóságok tudomással bírnak-e az érintett vállalkozások tényleges tevékenységéről. Azt is kifejtette, hogy e nyilatkozatoknak ellentmond az egyik vámszabadterületért felelős személy nyilatkozata.

55 Először is meg kell azonban jegyezni, hogy a Bíróság elé terjesztett iratok egyike sem cáfolja a Bizottság azon megállapításait, amelyek szerint a Jampro jelentése a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárásban szóban forgó időszaktól eltérő időszakra vonatkozott, a 2004. szeptemberi levél csak arra utalt, hogy esetleges szabálytalanságok gyanúja merült fel, valamint hogy a hivatalos jamaicai statisztikák nem vonatkoztak a jamaicai vámszabadterületeiken elhelyezett árukra.

56 Különösen, mivel a Jampro jelentése a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárás tárgyát képező időszakon kívül más időszakra vonatkozott, a Bizottsággal szemben nem hozható fel kifogásként, hogy e jelentés eredményei nem lehetett az ezen eljárás tárgyát képező időszakra vetíteni, és ennélfogva az említett jelentés önmagában nem szolgált meggyőző bizonyítékkal arra vonatkozóan, hogy a jamaicai hatóságok a szabálytalanságoknak ténylegesen tudatában voltak az említett eljárásban szóban forgó időszak során.

57 Ezt követően a Bíróság elé terjesztett iratok egyike sem cáfolja a Bizottság azon megállapításait, melyek szerint az e hatóságok által megállapított szabálytalanságokat az e határozat elfogadásához vezető eljárásban érintett importőrtől eltérő importőr követte el, és azokra az utóbbi importőr hihető magyarázatokkal szolgált.

58 Végül ugyanez vonatkozik a Bizottság azon megállapítására is, mely szerint az e vámszabadterületek egyikén dolgozó két biztonsági őr nyilatkozatát egy másik vámszabadterületért felelős személy cáfolja.

59 Márpedig a Bizottság e megállapításainak és értékelésének fényében meg kell állapítani, hogy a Bíróság elé terjesztett iratok egyike sem bizonyítja, hogy a Bizottság túllépte volna a ráruházott mérlegelési jogkört, amikor úgy ítélte meg, hogy a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárás során benyújtott – a jelen ítélet 49. pontjában összefoglalt – bizonyítékok önmagukban sem külön-külön, sem együttesen nem voltak alkalmasak annak nyilvánvaló megállapítására, hogy a jamaicai vámhatóságok tudatában voltak annak, hogy a szóban forgó határozattal érintett áruk nem feleltek meg a Cotonoui Megállapodás szerinti preferenciális tarifális elbánásra jogosító feltételeknek.

60 Következésképpen nem állapítható meg, hogy a Bizottság tévesen vonta volna le azt a következtetést, hogy nem volt nyilvánvaló, hogy a jamaicai vámhatóságok tudatában lettek volna annak, hogy a REM 03/07 határozat által érintett áruk nem feleltek meg a Cotonoui Megállapodás szerinti preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

61 Másodsorban a Prenatal azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy nem állapította meg, hogy a jamaicai vámhatóságoknak tudomással kellett volna bírniuk e szabálytalanságokról, ha teljesítették volna a fizikai ellenőrzések végzésére vonatkozó kötelezettségüket.

62 A kérdést előterjesztő bíróság előtt a Prenatal annak bizonyítása céljából, hogy a jamaicai vámhatóságok ennek tudatában voltak, a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárás során benyújtott bizonyítékokra hivatkozik, amely szerint a jamaicai vámhatóságok csak ritkán törték fel az importált nyersanyagokat tartalmazó konténerek zárját, vagy ellenőrizték a jamaicai vámszabadterületeken textilt gyártó vállalkozásoknál, hogy a fonalak szövését ténylegesen az e területeken székhellyel rendelkező vállalkozások végzik-e.

63 A Prenatal szerint a Jampro jelentésben szereplő megállapítások, az EUR.1 bizonyítványok utólagos ellenőrzése iránti kérelmek nagy száma, illetve a fonalbehozatalról és a késztermékek kiviteléről szóló hivatalos jamaikai statisztikák arra kellett volna ösztönöznie e hatóságokat, hogy az 1. jegyzőkönyv 15. cikkének (5) bekezdésével és 32. cikkével összhangban fizikai ellenőrzéseket végezzenek, és jelentéseket készítsenek a jamaicai vámszabadterületeken végzett tevékenységekről. A Jamaica Trade Board 2006. januári ülésének jegyzőkönyvében szereplő megállapítások azonban megerősítik, hogy az említett hatóságok még mindig nem vezetettek be egy fizikai ellenőrzésekre szolgáló rendszert az ezen vámszabadterületekről kivitelre kerülő ruhaneműk származásának biztosítása érdekében.

64 A REM 03/07 határozatban a Bizottság ezen bizonyítékok összességének vizsgálatát követően arra a következtetésre jutott, hogy ezek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a jamaicai vámhatóságok nem tettek volna eleget ellenőrzési kötelezettségeiknek azáltal, hogy lényegében iratellenőrzéseket végeztek, és csupán korlátozott mértékben fizikai ellenőrzéseket.

65 Annak vizsgálata céljából, hogy a Bizottság helyesen vonta-e le e következtetést, először is meg kell vizsgálni az e hatóságokat az 1. jegyzőkönyv alapján terhelő kötelezettségeket.

66 E tekintetben e jegyzőkönyv 15. cikke (5) bekezdésének első mondata úgy rendelkezik, hogy az EUR.1. bizonyítványokat „kiállító vámhatóság megteszi az ahhoz szükséges lépéseket, hogy ellenőrizze a termék származó helyzetét és a Jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesülését”, anélkül azonban, hogy pontosítaná akár azon körülményeket, amelyek között ezen ellenőrzések elvégzendők, akár azon konkrét intézkedéseket, amelyeket e célból hoznia kell. E rendelkezés második mondata szerint e hatóságoknak „e célból jogukban áll bármely bizonyítékot bekérni, az exportőr könyvelését ellenőrizni vagy bármilyen egyéb, megfelelőnek tartott ellenőrzést elvégezni”. Az említett hatóságok ekképpen széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a szükséges ellenőrző intézkedések meghatározását illetően.

67 Az említett rendelkezés szövege tehát nem írja elő az EUR.1 bizonyítványokat kiállító vámhatóságok számára a fizikai ellenőrzések rendszeres végzését, amit e rendelkezés összefüggései is megerősítenek. Az említett 1. jegyzőkönyv 15. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint az EUR.1 bizonyítványt az exportáló ország vámhatóságai az exportőr vagy meghatalmazott képviselője által „írásban benyújtott kérelemre” állítják ki, amely kérelem tartalmazza az EUR.1 bizonyítványt és az exportőr vagy képviselője által megfelelően kitöltött kéreleműrlapot, amelyek mintáit a Cotonoui Megállapodás IV. melléklete tartalmazza. Ezenfelül e 15. cikk (3) bekezdése előírja, hogy az ilyen bizonyítvány kiállítását kérő exportőrnek az említett vámhatóságok kérésére többek között bármikor be kell tudnia nyújtani „minden olyan megfelelő okmányt, amely igazolja a szóban forgó termék származó helyzetét”.

68 Az említett rendelkezésekből következik, hogy az EUR.1 bizonyítványok kiállítására irányuló eljárás dokumentumok benyújtásán alapuló lényegében írásbeli eljárás. Az 1. jegyzőkönyv 15. cikke (1)–(3) és (5) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az EUR.1 bizonyítványokat kiállító hatóságok szorítkozhatnak a dokumentumok ellenőrzésére, amennyiben úgy ítélik meg, hogy a hozzájuk benyújtott dokumentumok elégségesek és megfelelőek a szóban forgó termékek származó helyzete és az 1. jegyzőkönyv egyéb feltételeinek való megfelelés bizonyítására. Így e hatóságok nem kötelesek rendszeres fizikai ellenőrzést végezni az EUR.1 bizonyítvány kiállítása iránti kérelem tárgyát képező valamennyi árura vonatkozóan.

69 A jegyzőkönyv 32. cikkét illetően emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a származási igazolás utólagos ellenőrzését „szúrópróbaszerűen, vagy akkor kell elvégezni, ha az importáló ország vámhatóságainak alapos oka van kételkedni az okmányok hitelességében vagy a szóban forgó termékek származó helyzetében, vagy [az említett] jegyzőkönyv egyéb követelményeinek teljesítésében”. Ez a cikk ugyanakkor nem határozza meg, hogy az exportáló ország hatóságai milyen intézkedéseket kötelesek meghozni e célból, azonban a (3) bekezdésében előírja, hogy e hatóságoknak „jogukban áll bármely bizonyítékot bekérni, az exportőr könyvelését ellenőrizni vagy bármilyen egyéb, megfelelőnek tartott ellenőrzést elvégezni”. Így, amint azt a főtanácsnok indítványának 51. pontjában kiemelte, e rendelkezés nem kötelezi az említett hatóságokat fizikai ellenőrzések végzésére, sem azok bizonyos gyakorisággal történő végzésére, amennyiben úgy ítélik meg, hogy más ellenőrző intézkedések, mint például az iratellenőrzések, elégségesek és megfelelőek a szóban forgó termékek származó helyzete és az 1. jegyzőkönyv által előírt egyéb követelményeknek való megfelelés bizonyítására.

70 E jegyzőkönyv 32. cikke ugyanakkor úgy rendelkezik a (7) bekezdésében, hogy „[a]mennyiben úgy tűnik, hogy az ellenőrzési eljárás vagy bármely más rendelkezésre álló információ e jegyzőkönyv megsértését jelzi, az AKCS-állam saját kezdeményezésére vagy a[z Unió] kérésére kellő sürgősséggel

megfelelő vizsgálatot folytat, vagy gondoskodik egy ilyen vizsgálat lefolytatásáról az ilyen jogsértés azonosítása és megakadályozása érdekében, és e célból az érintett AKCS-állam felkérheti a[z Uniót], hogy vegyen részt az ilyen vizsgálatokban”.

71 Következésképpen az exportáló AKCS-államnak megfelelő vizsgálatokat kell folytatnia az 1. jegyzőkönyv rendelkezései megsértésének azonosítása és megakadályozása érdekében, amennyiben bizonyos jelek alapján az importált áruk származása tekintetében szabálytalanság gyanítható (lásd ebben az értelemben: 2011. december 15-i Afasia Knits Deutschland ítélet, C-409/10, EU:C:2011:843, 31. és 32. pont). Ezen szükséges vizsgálati intézkedések között szerepelhetnek fizikai ellenőrzések is.

72 Ezzel szemben ilyen jelek hiányában az EUR.1 bizonyítványt kiállító hatóságok szorítkozhatnak lényegében iratellenőrzésre, és csak korlátozott mértékben fizikai ellenőrzések végzésére.

73 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a REM 03/07 határozatban a Bizottság a jog téves alkalmazása nélkül juthatott-e arra a következtetésre, hogy a jamaicai vámhatóságok eleget tettek a 1. jegyzőkönyv értelmében őket terhelő ellenőrzési kötelezettségeknek.

74 E tekintetben a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontja harmadik albekezdésének szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság általi ellenőrzés annak vizsgálatára korlátozódik, hogy a benyújtott bizonyítékok alapján megállapíthatóak-e az említett jegyzőkönyv rendelkezései jamaicai vámhatóságok általi esetleges megsértésének „nyilvánvaló” jelei.

75 A jelen ítélet 62. és 63. pontjában összefoglalt bizonyítékokat illetően, a Bizottság a REM 03/07 határozatban figyelembe vette a Jampro jelentésben szereplő megállapításokat arra vonatkozóan, hogy a jamaicai vámszabadterületeken székhellyel rendelkező vállalkozások gyártási kapacitása és a kész ruhaneműk kiviteli mennyisége között szembeszökő az eltérés. Megjegyezte azonban, hogy ezen eltérések a szóban forgó időszaktól eltérő időszakra vonatkoztak, valamint hogy az említett eltéréseket így nem lehetett az utóbbira kivetíteni. Hozzátette, hogy a jamaicai hatóságok úgy vélték, hogy az eltérések abból adódtak, hogy e jelentésben nem vették teljes mértékben figyelembe az érintett vállalkozások tényleges munkaidejét.

76 A jamaicai vámhatóságokhoz intézett, utólagos ellenőrzések iránti kérelmeket illetően a Bizottság kiemelte, hogy e kérelmek közül sok az EUR.1 bizonyítványokon szereplő bélyegzők hitelességére, és nem a preferenciális származási szabályok alkalmazására vonatkozott. Kifejtette, hogy jóllehet két esetben az említett hatóságok által az ilyen kérelmekre adott válasz említette a jamaicai vámszabadterületeken székhellyel rendelkező vállalkozások gyártási kapacitása és a kész termékek kiviteli mennyisége közötti eltérést, e válaszok a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárásban érintett időszaknál korábbi időszakra vonatkoztak. Végül a REM 03/07 határozatban a Bizottság kifejtette a jelen ítélet 52. pontjában felidézett indokokat, amelyek alapján a behozatalról és kivitelről szóló hivatalos jamaicai statisztikák nem tették lehetővé annak megállapítását, hogy a Jamaicába irányuló kínai fonálbehozatal nem elegendő a késztermékek azon mennyiségének előállításához, amelyet azután e vámszabadterületekről az Unióba exportáltak.

77 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy – amint az az ezen ítélet 54. pontjából kitűnik – a Bíróság elé terjesztett iratok egyike sem cáfolja azt, hogy a Jampro jelentésében megállapított, a jamaicai vámszabadterületek egyikén székhellyel rendelkező, érintett vállalkozások gyártási kapacitása és az e területről az Unió irányába kivitelre kerülő kész ruhaneműk mennyisége közötti szembeszökő eltérések a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárásban szóban forgó időszaktól eltérő időszakra vonatkoztak. Ennélfogva a Bizottsággal szemben nem hozható fel kifogásként, hogy ezen eltéréseket nem lehetett az ezen eljárás tárgyát képező időszakra vetíteni.

78 Egyébiránt az említett eltérések következhetnek abból, hogy e jelentés nem vette figyelembe ezen vállalkozások tényleges munkaidejét, és nem abból, hogy a Kínából Jamaicába exportált kész ruhaneműk csalárd módon Jamaicából származóként kerültek kivitelre ez utóbbi országból.

79 Ezt követően a jamaicai vámhatóságokhoz intézett, utólagos ellenőrzések iránti kérelmeket illetően meg kell jegyezni, hogy jóllehet az említett hatóságok válaszai egyes jamaicai vállalkozások gyártási kapacitására vonatkoztak, a Bíróság elé terjesztett iratok közül egy sem vonja kétségbe a Bizottság azon megállapítását, mely szerint e válaszok a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárás tárgyát képező időszaktól eltérő időszakra vonatkoztak.

80 Végül ugyanez vonatkozik a jelen ítélet 52. és 76. pontjában összefoglalt megállapításokra, amelyek szerint a hivatalos jamaicai statisztikák nem tartalmaztak adatokat a jamaicai vámszabadterületén elhelyezett árukra vonatkozóan.

81 Amennyiben a Prenatal a Jampro jelentésében megállapított, az érintett vállalkozások gyártási kapacitása és a kivitelre kerülő kész ruhaneműk mennyisége közötti eltéréseket illetően arra hivatkozik a Bíróság előtt, hogy e vállalkozások tényleges munkaideje figyelmen kívül hagyása nem magyarázhatja ezen eltéréseket, meg kell állapítani, hogy e vállalkozás nem vitatja, hogy e jelentés a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető eljárásban érintett időszaktól eltérő időszakra vonatkozott, és nem bizonyította, hogy az említett jelentés az alapügy tárgyát képező időszak szempontjából releváns lenne. Ennélfogva ezt az érvet, mint hatástalant, el kell utasítani.

82 A Prenatal által – a jamaicai vámhatóságoknak az utólagos ellenőrzések iránti kérelmekre adott válaszaival kapcsolatban – benyújtott dokumentumokat illetően meg kell jegyezni, hogy ezek a dokumentumok nem határozzák meg azokat az árukat, amelyek tekintetében a jamaicai származás megerősítést nyert, és így nem teszik lehetővé a REM 03/07 határozat vizsgálata szempontjából releváns következtetések levonását.

83 Következésképpen sem a Prenatal érvei, sem a jelen ítélet 62. és 63. pontjában összefoglalt bizonyítékok, amelyekre hivatkozik, nem kérdőjelezik meg a Bizottság által a REM 03/07 határozatban tett megállapításokat és értékeléseket, illetve nem bizonyítják külön-külön vagy összességükben olyan nyilvánvaló jelek létét, amelyek alátámasztanák, hogy a REM 03/07 határozat által érintett, e vámszabadterületeken lévő vállalkozásoktól származó áruk nem feleltek meg Cotonoui Megállapodás szerinti preferenciális elbánásra jogosító feltételeknek.

84 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bíróság elé terjesztett iratok nem mutatnak rá arra, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta volna a jogot, amikor a ráruházott mérlegelési jogkör gyakorlása során arra a következtetésre jutott, hogy nem volt nyilvánvaló, hogy a jamaicai vámhatóságok megszegték volna az 1. jegyzőkönyv 15. cikkének (5) bekezdése és 32. cikke szerinti ellenőrzési kötelezettségeiket.

85 A fenti megfontolások összességére tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a REM 03/07 határozatnak – a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára tekintettel történő – vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely befolyásolná az említett határozat érvényességét.

A Vámkódex 239. cikke szerinti különleges helyzet fennállásáról

86 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben szereplő információk szerint a Prenatal úgy érvel, hogy a Bizottság nem teljesítette azon kötelezettségét, hogy a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának biztosítására vonatkozó kötelezettségét azáltal, hogy nem alkalmazta az 1. jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdésében és 37. cikkének (2) bekezdésében e célra meghatározott eszközöket, ami a Vámkódex 239. cikke értelmében különleges helyzetnek minősül, amint arra a jelen ítélet 37. pontja is emlékeztet.

87 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának Bizottság általi hiányos ellenőrzése különleges helyzetet képezhet a Vámkódex 239. cikke értelmében. Amint ugyanis az EUSZ 17. cikk (1) bekezdéséből következik, a Bizottság a Szerződések és az annak

alapján kötött megállapodások őreként köteles a megállapodások vagy az azok alapján elfogadott határozatok által előírt eszközök útján biztosítani azt, hogy a harmadik országok megfelelően teljesítsék az Unióval kötött megállapodás keretében vállalt kötelezettségeiket (lásd analógia útján: 2008. július 25-i C. A. S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 92. és 95. pont).

88 Ezenfelül e kötelezettség magából a Cotonoui Megállapodásból is következik. Így e megállapodásnak az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikke arra kötelezi a Bizottságot, hogy meghozzon minden megfelelő általános vagy különös intézkedést az e megállapodásból eredő kötelezettségek teljesítésének biztosítása érdekében. Továbbá a Cotonoui Megállapodás 15. cikkének (1) bekezdése szerint a Bizottság mint az Unió képviselője jelen van a Miniszterek Tanácsában és az e megállapodásban előírt különböző bizottságokban. Egyébiránt az említett megállapodás IV. melléklete 36. cikkének (1) bekezdése értelmében minden egyes AKCS-államban vagy minden egyes regionális tömörülésben, amely ezt kifejezetten kéri, ezen intézményt egy küldöttség képviseli, ami lehetővé teszi számára, hogy ezen államokban a jogi fejleményekről, és különösen a Cotonoui Megállapodás végrehajtásának állapotáról legalább megbízhatóan tájékozódjon (lásd analógia útján: 2008. július 25-i C.A.S. kontra Bizottság ítélet, C-204/07 P, EU:C:2008:446, 96. és 98. pont).

89 A jelen esetben először is, ami az 1. jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés előírja, hogy mind az Unió, mind az AKCS-államok „az illetékes vámigazgatási szerveken keresztül segítik egymást az EUR.1 bizonyítványok, számlanyilatkozatok vagy szállítói nyilatkozatok és az ezen iratokban megadott információk hitelességének ellenőrzésében”.

90 A Bizottság ezért – amint arra a főtanácsnok indítványának 56. pontjában rámutatott – köteles különös figyelmet fordítani arra, hogy az AKCS-államok megfelelően alkalmazzák-e az e megállapodásból eredő kötelezettségeiket, mivel ez a megállapodás csak az említett államokból származó termékekre vonatkozóan állapít meg egyoldalú preferenciális tarifális elbánást.

91 Az 1. jegyzőkönyv 31. cikke (2) bekezdésének szövegéből ugyanakkor az következik, hogy az AKCS-államok az Unióval közösen felelősek az ilyen iratok hitelességének és az említett iratokban megadott információk pontosságának az ellenőrzéséért. Különösen az áruk származó helyzetének az 1. jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdésében meghatározott iratokban megadott információk pontosságának ellenőrzése céljából történő vizsgálata elsősorban az exportáló AKCS-állam és az Unió tekintetében az importáló tagállam feladata az 1. jegyzőkönyv 32. cikke értelmében. Mindazonáltal a Bizottság feladata, hogy az említett államoktól tájékozódjon a helyzet alakulását illetően, és adott esetben megfelelő intézkedéseket hozzon a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának biztosítása érdekében.

92 A jelen esetben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy a 2003. év során a német hatóságok olyan elemekre hívták fel a Bizottság figyelmét, amelyek szerintük arra utalnak, hogy a jamaicai vámhatóságok által a ruhaneműk tekintetében kiállított EUR.1 bizonyítványok adott esetben nem feleltek meg az 1. jegyzőkönyvnek. Ez követően 2004 márciusában az OLAF vizsgálatot indított, míg a jamaicai hatóságokat 2004 szeptemberében tájékoztatták az esetleges szabálytalanságokról, és 2005 februárjában és márciusában e hatóságok kérésére helyszíni vizsgálatokra került sor.

93 Úgy tűnik tehát, hogy a Bizottság ezzel kapcsolatban felvette a kapcsolatot az exportáló AKCS-állam és a behozatal szerinti tagállam vámhatóságaival, és kellő időben meghozta azon intézkedéseket, amelyek lehetővé tették az OLAF 2005. évi jelentésében megállapított szabálytalanságok feltárását. Egyébiránt nem vitatott, hogy a jelentés alapján érvénytelenítették a jamaicai hatóságok a kérdéses időszak során kibocsátott EUR.1 bizonyítványokat, véget vetve ezáltal a szóban forgó szabálytalanságoknak. Ilyen körülmények között nem állítható, hogy a Bizottság nem tett eleget az 1. jegyzőkönyv 31. cikkének (2) bekezdése szerinti segítségnyújtási kötelezettségének.

94 Másodszor az 1. jegyzőkönyv 37. cikkét illetően, meg kell jegyezni, hogy bár a Bizottság tagja az említett cikk szerinti vám-együttműködési bizottságnak, magának e rendelkezés (1) bekezdésének a szövegéből következik, hogy e bizottság az e jegyzőkönyv megfelelő és egységes alkalmazását célzó közigazgatási együttműködésért felelős, és nem ezen alkalmazás ellenőrzéséért.

95 Az említett bizottság feladatának ilyetén értelmezését megerősítik a 37. cikk más rendelkezései is. Ennek (2) bekezdése szerint ugyanis a vám-együttműködési bizottság vizsgálja, hogy a származási szabályok milyen hatással vannak különös tekintettel a legkevésbé fejlettek AKCS-államokra, és e vizsgálatot követően a bizottság nem határozatokat fogad el, hanem csupán javaslatokat a Miniszterek Tanácsa számára. Ezenfelül, jóllehet az említett bizottság az 1. jegyzőkönyv említett 37. cikkének a 6. cikkel együttesen értelmezett (3) bekezdése értelmében határozhat a jegyzőkönyv származási szabályainak a különböző eredetű anyagokat tartalmazó termékek esetében történő lehetséges alkalmazásáról, valamint az említett jegyzőkönyv 37. cikke (4) bekezdésének és 38. cikkének értelmében az 1. jegyzőkönyvtől való bizonyos eltérések elfogadásáról, az említett rendelkezések nem ruházzák fel a vám-együttműködési bizottságot azzal a hatáskörrel, hogy maga ellenőrizze a származási szabályok AKCS-államok általi megfelelő alkalmazását, vagy döntést hozzon az e szabályok be nem tartása esetén meghozandó intézkedésekről. Ennélfogva az 1. jegyzőkönyv 37. cikkének (1) bekezdésére nem lehet eredményesen hivatkozni annak alátámasztására, hogy a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető körülmények között a Bizottság megsértette volna a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának biztosítására vonatkozó kötelezettségét.

96 Ennélfogva nem lehet a Bizottságnak felróni, hogy megsértette a Cotonoui Megállapodás megfelelő végrehajtásának biztosítására vonatkozó kötelezettségét a REM 03/07 határozat elfogadásához vezető helyzetben. Így a Prenatal nem bizonyította, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a REM 03/07 határozatban arra a megállapításra jutott, hogy nem áll fenn a Vámkódex 239. cikke szerinti különleges helyzet.

97 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy e határozatnak a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára, valamint a 239. cikkére tekintettel történő vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely befolyásolná az említett határozat érvényességét.

A második, a harmadik és a negyedik kérdésről

98 A második, harmadik és negyedik kérdésével, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy amikor a Bizottság visszaküldi a vámvisszafizetés iránti kérelemmel kapcsolatos iratokat a nemzeti vámhatóságoknak, e hatóságokat köti-e a Bizottság értékelése, mely szerint az e kérelem alapjául szolgáló helyzet olyan jogi és ténybeli elemeket tartalmaz, amelyek összehasonlíthatóak egy olyan kérelemben szóban forgó helyzettel, amely elbírálása már folyamatban van a Bizottság előtt, vagy az említett hatóságok – a Bizottság értékelésével ellentétesen – juthatnak-e arra a következtetésre, hogy e helyzetek nem összehasonlíthatók.

99 A Bizottság azt állítja, hogy a második, harmadik és negyedik kérdés elfogadhatatlan, mivel a spanyol vámhatóságok és a kérdést előterjesztő bíróság egyetértenek abban, hogy az alapeljárás tárgyát képező vámvisszafizetés iránti kérelemben szereplő helyzetben és a REM 03/07 határozat alapját képező kérelemben szereplő helyzetben hasonló ténybeli és jogi tényezők merülnek fel, így nem szükséges e kérdésekre választ adni az alapjogvita megoldásához. Ugyanezen megfontolásból a Prenatal úgy véli, hogy a negyedik kérdés hipotetikus jellegű, és így elfogadhatatlan.

100 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan

semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2019. március 28-i Cogeco Communications ítélet, C-637/17, EU:C:2019:263, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

101 A jelen esetben az előzetes döntéshozatal iránti kérelembe foglalt megállapítások szerint a nemzeti vámhatóságok már hoztak határozatot a Prenatal vámvisszafizetés iránti kéreleméről, átvéve a Bizottság értékelését, amely szerint az e kérelemben említett helyzet ténybeli és jogi szempontból összehasonlítható a REM 03/07 határozat alapját képező kérelemben szereplő helyzettel, amely értékeléssel mind a kérdést előterjesztő bíróság, mind a Prenatal egyetért. Egyébiránt a Bíróság elé terjesztett iratok egyikéből sem tűnik úgy, hogy a nemzeti vámhatóságoknak az alapeljárás keretében olyan döntést kellene hozniuk, hogy az említett helyzetek nem hasonlíthatók össze.

102 Ilyen körülmények között nyilvánvaló, hogy a második, harmadik és negyedik kérdésre nem szükséges az alapeljárásban történő határozathozatalhoz választ adni, és ennélfogva az uniós jog kért értelmezése a jelen ítélet 100. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében hipotetikus.

103 Ennek megfelelően az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második és negyedik kérdést elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

A költségekről

104 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

A 2008. november 3-i COM(2008) 6317 végleges bizottsági határozatnak, amely megállapította, hogy indokolt a behozatali vámok utólagos könyvelésbe vétele és e vámok elengedése nem indokolt a konkrét esetben (REM 03/07. sz. ügy), a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 220. cikke (2) bekezdésének b) pontjára és 239. cikkére tekintettel történő vizsgálata nem tárt fel egyetlen olyan tényezőt sem, amely érinthetné e határozat érvényességét.

Aláírások